

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

POCĂINȚA OMULUI ȘI NESFÂRȘITA IUBIRE MILOSTIVĂ A LUI DUMNEZEU

**DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII
(a Întoarcerii Fiului risipitor)**

SF. SFINȚII MC. PAMFIL PREOTUL
ȘI VĂLENT DIACONUL;
SF. IER. FLAVIAN, ARHIEPISCOPUL
CONSTANTINOPOLULUI

Fiecare dintre noi, într-un fel sau altul, este un „fiu risipitor” al darurilor primite de la Dumnezeu. Așa cum, în această parabolă, fiul cel mic, în goana după plăceri efemere și bunuri materiale, își risipește averea, tot așa și noi, în căutarea unor împliniri pământești, ne risipim sufletește. Nu de puține ori ne-am pierdut în „țări îndepărtate”, adică în „ținuturi străine de prezența lui Dumnezeu”, lăsându-ne pradă ispitei și uitând că adevăratul țel al vieții noastre este comuniunea deplină cu Dumnezeu și cu Biserica Sa.

Părintele Patriarh Daniel, tâlcuind această parabolă, spune că „țara depărtată reprezintă spațiul nedefinit al uitării și înstrăinării omului de Dumnezeu și al vieții individuale fără repere spirituale, iar omul ajuns în această stare crede că libertatea de a alege să devină păcătos definește persoana sa ca fiind matură și autonomă” († DANIEL, Patriarhul României, „Evanghelia slavei lui Hristos – Predici”, p. 386). Fără îndoială, fiecare dintre noi se poate regăsi în această stare atunci când, în iluzia „libertății”, ajunge să se simtă autonom, dar de fapt nu face altceva decât să se izoleze în singurătate, suferință și decadență.

Totuși, chiar și în aceste momente de cădere, avem posibilitatea de a ne trezi, așa cum a făcut fiul risipitor din parabolă. Trezirea conștiinței și dorința sinceră de a ne întoarce la Dumnezeu și a ne pocăi sunt cele care ne pot salva și ne pot apropia de iubirea divină. Pocăința nu este doar un simplu regret, ci o schimbare profundă a întregii ființe, o dorință de a trăi în

Parabola întoarcerii Fiului Risipitor, relatată în Evanghelia după Luca (15, 11-32), constituie tema centrală a celei de-a doua duminici a Triodului, aceasta oferindu-ne un bun prilej de reflecție asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat pocăința omului și iubirea milostivă a lui Dumnezeu. Această pericopă evanghelică subliniază dimensiunea profundă a convertirii spirituale, relevând, în același timp, natura infinită a milei divine, și ne provoacă să privim adânc în sufletele noastre și să ne întrebăm cu sinceritate: „Cât de aproape sau cât de departe ne aflăm noi față de Dumnezeu?”.

lumină și iubire. Așa cum spunea Sfântul Maxim Mărturisitorul, „pocăința este întoarcerea totală a omului la Dumnezeu, schimbarea în bine a întregii sale ființe și restaurarea harului divin în viața sa”.

În această parabolă întâlnim și multe simboluri care ne ajută să înțelegem lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu în viața omului: mâinile tatălui care îl îmbrățișează pe fiul său sunt simbolul Sfintei Biserici care, prin Sfintele Taine și prin ierurgii, aduce sfințire, iertare și vindecare; haina oferită fiului simbolizează curățirea de păcat, iar inelul de aur semnifică reînfierea omului de către Dumnezeu; vițelul îngrășat reprezintă bucuria întoarcerii celor rătăciți, care se sărbătorește prin Sfânta Liturghie, din care izvorăște viața Bisericii și la care

participă întregul popor cel binecredincios ș.a.m.d.

Chiar dacă fiul risipitor a greșit grav, la întoarcerea sa acasă tatăl său nu-i adresează reproșuri și nu-l întreabă despre averea risipită în țările îndepărtate, deoarece, în marea sa iubire părintească, nu ține cont de greșelile trecute, ci se bucură de întoarcerea fiului său pierdut. Această iubire milostivă a tatălui, care simbolizează aici pe Dumnezeu, Părintele Absolut, este subliniată și de Părintele Teofil Păriaian, care spunea că „iertarea nu este un premiu pentru cei buni, ci un dar din partea lui Dumnezeu, o chemare la comuniune, la unitate și la iubire adevărată”.

Parabola aceasta este și un semnal de alarmă pentru toți cei care se consideră „drepti” și „corecți”, dar nu sunt dispuși

să-și ierte semenii și să-i iubească. Înțelegem acest lucru din reacția surprinzătoare a fiului cel mare care, deși a rămas fidel și ascultător tatălui, cade în ispită și în capcana geloziei și a nemilostivirii față de fratele său mai mic, întors, în stare de pocăință, la casa părintească.

În concluzie, parabola întoarcerii Fiului Risipitor ne învață că iertarea și mântuirea nu se dobândesc doar prin dreptate, credință și fapte bune ci, mai ales, prin iubire, pentru că, așa cum spunea Sfântul Preot Mărturisitor

Dumitru Stăniloae, „iertarea lui Dumnezeu nu se bazează pe justiție, ci pe iubirea Lui nesfârșită”. Parabola aceasta este, deci, o invitație de a ne întoarce cu toată inima către Dumnezeu, de a învăța să iertăm și să iubim, pentru că mântuirea se dobândește doar prin comuniunea de iubire cu Dumnezeu și cu semenii noștri.

Să răspundem, așadar, în orice moment al vieții ne-am afla, chemării lui Dumnezeu de a ne pocăi sincer și profund, pentru a recăpăta astfel adevărata libertate și viață în comuniunea deplină cu El, dăruită nouă prin iubirea Sa milostivă

nesfârșită, așa cum, plin de speranță, îndemna, într-o frumoasă predică a sa, vrednicul de pomenire Preafericitul Părinte Arhiepiscop Anastasie Yannoulatos al Albaniei († 25 ianuarie 2025): „Pocăiți-vă, dragii mei, în orice moment al vieții v-ați afla! Dumnezeu nu se uită la cât de departe am fost de El, ci la fiecare pas pe care îl facem, fiecare dintre noi, spre întoarcerea noastră acasă. Să știți că niciodată nu este prea târziu să răspundem chemării Lui de a ne pocăi, de a-L asculta și de a-L iubi”. Amin! ❀

Arhid. Marinel Laurențiu Marcu

Noii sfinți canonizați

SF. CUV. CALISTRAT DE LA TIMIȘENI ȘI VASIOVA

AVEA DARUL VINDECĂRII ȘI AL IZGONIRII DUHURILOR NECURATE

Din 10 mai îl vom cinsti pe Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova, care a trăit între 1900 și 1975 și a fost un vestit preot misionar în Banat. Cunoscut în lume ca Părintele protosinghel Calistrat Bobu, duhovnic la Mănăstirea Timișeni și la Mănăstirea Vasiova, acesta s-a născut la 15 martie 1900, în localitatea Burdujeni, județul Suceava.

spiritual important pentru credincioșii din zonă. De asemenea, Cuv. Calistrat a contribuit semnificativ la renașterea vieții duhovnicești în toată zona Banatului, la mănăstirile Săraca, Partoș și Vasiova, unde a slujit ca duhovnic și povățuitor.

Timp de 33 de ani, părintele Calistrat a fost o făclie mereu aprinsă pentru călugării și credincioșii din Banat. Un adevărat păstor, duhovnic și părinte pentru toți. Cel mai mult iubea biserica și rugăciunea. Ziua și noaptea zăbovea în fața Sfântului Altar. Săvârșea dumnezeiasca Liturghie cu bucurie și cutremur, spovedea și mângâia pe oameni, mărturisea și apăra dreapta credință și se ruga pentru toți.

Pentru smerenia și blândețea inimii lui, a primit de la Dumnezeu darul vindecării și al izgonirii duhurilor necurate dintre oameni. Că nu puțini din cei care alergau la el primeau sănătate și mângâiere. Pentru aceea, credincioșii din partea locului îl cinsteau ca pe un adevărat părinte duhovnicesc al Banatului. Părintele Calistrat Bobu a fost dăruit de Dumnezeu cu daruri sfinte: cel al vindecării și al izgonirii

duhurilor necurate. Drept urmare, numeroși credincioși veneau la el căutând alinare și vindecare, iar rugăciunile sale aduceau mângâiere și speranță celor aflați în suferință.

Una dintre minunile atribuite părintelui Calistrat este vindecarea unei femei care suferea de o boală incurabilă. După ce s-a rugat împreună cu ea și i-a dat binecuvântarea sa, femeia s-a însănătoșit în mod miraculos, mărturisind puterea rugăciunilor părintelui. De asemenea, se povestește despre alungarea duhurilor necurate dintr-un tânăr care era chinuit de multă vreme. Prin rugăciunile și posturile sale, părintele Calistrat a reușit să-l elibereze pe tânăr, redându-i pacea sufletească și sănătatea.

S-a stins din viață chiar în ziua Sfințelor Paști din anul 1975, fiind înmormântat lângă altarul bisericii Măn. Vasiova, unde slujise timp de 25 de ani. De atunci, mormântul său a devenit loc de pelerinaj pentru credincioși, care-i cer iertarea păcatelor și mijlocirea în fața lui Dumnezeu. ❀

Îmbătrânește sufletul care nu se hrănește cu rugăciune și credință

Viața și tinerețea depind de duhul care se află în ființele create și asupra duhului lucrează bătrânețea și moartea. Soarta unei națiuni, păstrarea sau căderea ei, se hotărăște după duhul care se află înăuntrul poporului ei. Dintre oameni, cei ce se aseamănă cel mai mult cu îngerii sunt sihaștrii și pustnicii, adică acele suflete care au luat de la pământ doar cea mai neînsemnată cantitate de hrană pentru supraviețuirea trupului lor, hrănindu-se zi și noapte cu Duhul Său, Duhul vieții veșnice și al veșniciei tinereții. Iar sufletele lor au fost atât de bine hrănite și de puternice, încât ei și-au păstrat trupurile viguroase și puternice mai mult decât cei care, în duh de slăbiciune, întru neliniște, și-au hrănit trupurile și sufletele cu nimic altceva decât cu lumea. Așa cum se prezintă situația indivizilor, o, principe, la fel se întâmplă și cu un grup de indivizi înrudiți, adică cu națiunile. (Sfântul Nicolae Velimirovici) ❀

Asimțit de tânăr chemarea către Dumnezeu, astfel că la 25 de ani a intrat ca frate în Măn. Sihăstria, situată în județul Neamț, unde a fost tuns în monahism, primind numele de Calistrat. Deci în acest an, 2025, au fost canonizați trei sfinți care au trăit în obștea Măn. Sihăstria: Părintele ieroschimonah Paisie Olaru, duhovnicul Măn. Sihăstria, Părintele arhimandrit Cleopa Ilie, starețul Măn. Sihăstria și Părintele protosinghel Calistrat Bobu.

Aici, sub îndrumarea unor părinți duhovnicești renumiți, a învățat tainele rugăciunii și ale ascultării, desăvârșindu-și formarea spirituală. În anul 1931 a fost hirotonit preot, slujind la Sihăstria timp de 12 ani. S-a remarcat printr-o viață de rugăciune intensă și printr-o profundă smerenie, câștigând respectul și admirația celor din jur.

Trimis în Banat ca preot misionar în 1942, a întemeiat, trei ani mai târziu, Măn. Șag-Timișeni, un așezământ monahal de maici, care a devenit rapid un centru

SÂMBĂTA CELOR ADORMIȚI MOȘII DE IARNĂ

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, credincioșii aduc la biserică ofrande pentru sufletele celor dragi. Cunoscută și sub denumirea populară de „Moșii de iarnă”, această zi este un prilej de comemorare și rugăciune pentru cei care „s-au săvârșit în dreapta credință”. Astfel, în toate bisericile se săvârșește Sfânta Liturghie, urmată apoi de slujba Parastasului pentru cei plecați dintre noi.

Lăsatului sec de carne cade în ziua de 22 februarie 2025.

Cui facem mai ales pomenire de Moșii de iarnă?

În tradiția ortodoxă, sâmbăta este ziua pomenirii celor adormiți. Dar de Moșii de iarnă facem pomenire pentru toți cei din veac adormiți într-o dreaptă credință și cu nădejdea învierii. Acum sunt pomeniți și cei care nu au avut parte de slujbă de pomenire, pentru că au murit „pe neașteptate printre străini: pe mare, în munți neumblați, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciură, de foame, în războaie, de foc, de ger și de alte felurite morți”, după cum ne spune Sinaxarul, care face și precizarea că, din cauza sărăciei și a lipsurilor, unii oameni trecuți din această viață nu au avut parte de slujba de pomenire rânduită de Biserică, iar Sfinții Părinți au rânduit acum și pomenirea acestora.

În această zi ne rugăm ca la Înfricoșătoarea Judecată toți cei pe care-i pomenim să fie socotiți în rândul celor drepti „în moștenirea cea luminată a sfinților; și să se facă vrednici Împărăției Lui celei veșnice”. Acum cerem Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce ne-a răscumpărat cu sângele Său, iar prin moartea Lui „din moartea cea amară” ne-a mântuit și ne-a dăruit prin învierea Lui viață veșnică, să-i odihnească în lăcașurile cele cerești „pe toți cei adormiți în dreapta credință”.

Rugăciunea pentru cei adormiți din Sâmbăta Moșilor de iarnă este o imagine a marii adunări eshatologice de la Judecata universală. Din același sinaxar aflăm că pomenirea celor adormiți se face încă din epoca apostolică, iar Sfinții Părinți arată că slujbele pentru cei trecuți din lumea aceasta sunt de mare folos pentru ei. În filele de sinaxar se arată clar că în această sâmbăta „facem pomenire de obște, rugându-ne pentru tot creștinul”. Sfinții Părinți ne învață „că parastasele, pomenirile și liturghiile făcute pentru răposați aduc acestora mare ușurare și folos”. Tot ei ne spun că „sunt de folos celor morți toate cele ce se fac pentru ei până la a

doua venire a lui Hristos și mai cu seamă aceluia care au săvârșit puține fapte bune în timpul când erau printre cei vii”.

Cum îi putem ajuta permanent pe cei adormiți?

Cel mai important lucru pe care îl putem face mereu pentru cei trecuți la cele veșnice este pomenirea lor la Sfânta Liturghie. Fiind pomeniți la Proskomidie, scoțându-se o miridă pentru fiecare, apoi la ectenia specială, de dinaintea Heruvicului, sufletele lor dobândesc mare mângâiere. Dacă cei care fac pomenirea se și împărtășesc la Liturghia respectivă, comuniunea cu cei adormiți este cât se poate de deplină. Aceasta deoarece, după credința noastră, mărturisim că cei morți participă împreună cu noi, în mod nevăzut, la Sfânta Liturghie. Prin primirea nemuritoarelor Daruri, îi ajutam și pe ei să primească nemurirea în Împărăția cerurilor. Toate celelalte - parastasele, milosteniile sau lucrurile împărțite - nu fac altceva decât să însoțească această pomenire. Cei răposați nu mai pot face nimic pentru ei înșiși, sunt neputincioși, fără trupuri, așteptând mila celor rămași pe pământ, asemenea unor bolnavi care nu se pot mișca și depind în totalitate de grija celor din jur.

Învățătura despre datoria celor vii de a se ruga pentru cei adormiți în Domnul a fost pusă în practică de creștini încă din primele veacuri. Sfântul Simeon al Tesalonicului, urmând tradiția apostolică, scrie: „Nimic altceva nu este atât de folositor pentru cei adormiți, nici pricinuitoare de atâta bucurie, iluminare și unire cu Dumnezeu precum aceasta. Deoarece Însuși Sângele Domnului este cel care, prin această Jertfă, se varsă pentru noi, netrebnicii, și Însuși Dumnezeiescul Trup este Cel care se jertfește în Sfântul Altar”.

În această sâmbăta îi pomenim deci pe cei adormiți pentru că prin milostenia pe care o facem pentru ei Preasfânta Treime să-i sălășluiască în Împărăția cerurilor. Este modul nostru de a ne arăta atât iubirea pentru cei trecuți din această viață, cât mai ales credința noastră în înviere și viață veșnică. ❀

Când rostim zilnic în rugăciunile noastre Crezul, mărturisim credința noastră în învierea morților și viața veșnică: „Aștept învierea morților. Și viața veacului ce va să fie”. Iar de la Sfântul Apostol Pavel ne-am încredințat că „Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Corinteni 15, 20-22).

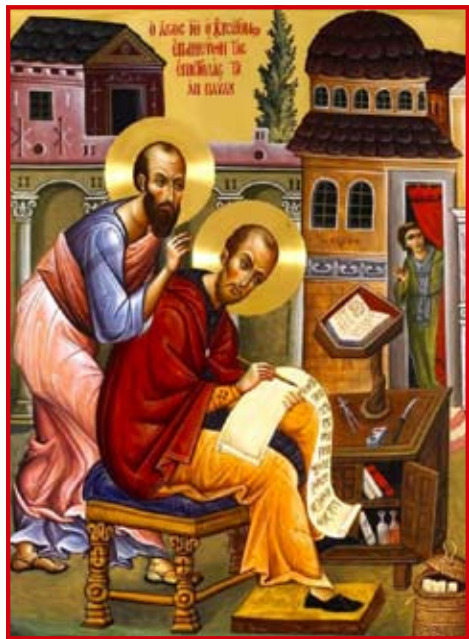
Nu vorbim de morți, ci de adormiți în Domnul

După învierea Domnului nu mai vorbim de morți, ci de adormiți în Domnul care așteaptă cu trupurile în morminte Parusia, când vor învia, pentru a se înfățișa în fața Dreptului Judecător. Atunci sufletul se va uni din nou cu trupul și așa se va prezenta omul la Judecata Universală. Până atunci sufletul despărțit de trup prin moarte este, în urma Judecății particulare, în Rai, dacă omul a făcut fapte bune în timpul vieții pământești, sau în iad, dacă a urmat îngerilor căzuți prin păcate.

Pentru cei mutați din această viață, Biserica Ortodoxă a rânduit ca în sâmbăta ce precede Duminica Înfricoșătoarei Judecăți, când se face Lăsat de sec de carne, să fie o zi de pomenire generală a celor adormiți, numită Moșii de iarnă. Anul acesta, Sâmbăta

CÂND SFINȚII NE VEGHEAZĂ ȘI NE ÎNVĂȚĂ

Așa cum alți sfinți sunt considerați protectori ai diferitelor categorii sociale sau profesii, cum ar fi Sfântul Gheorghe, ocrotitorul militarilor, Sfântul Nicolae, ocrotitorul marinarilor, Sfântul Ilie, ocrotitorul aviatorilor, Sfânta Varvara, protectoarea minerilor – și lista este lungă - așa și Sfântul Apostol Pavel este considerat patronul jurnaliștilor, atât de către catolici, cât și de către ortodocși.

Sfântul Apostol Pavel și epistolele sale

Sfântul Apostol Pavel, asemenea celorlalți apostoli, a fost în trei călătorii misionare pentru a propovădui Evanghelia, Vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu. Din toate aceste călătorii a trimis scrisori, în care i-a informat, i-a învățat, i-a dojenit sau i-a îmbărbătat pe frații întru credință. Scrisorile sale au fost adresate și comunităților creștine pe care le instituiseră, numite și biserici. Cu siguranță primea de la acestea scrisori, dar având în vedere faptul că Sfântul Pavel nu stătea mult într-un loc, probabil că ele nu erau foarte dese. Grija părintească pentru cei rămași în urmă și responsabilitatea pentru creșterea lor duhovnicească a făcut ca Sfântul Pavel să nu pregete a le scrie epistole, acestea devenind o parte importantă, numeric, și de mare preț a Sfintei Scripturi.

Despre Sfântul Pavel tradiția ne-a păstrat informația că acesta a fost sfătuitorul de taină al Sfântului Ioan Gură de Aur, cel mai mare predicator creștin. Se spune că o dată, ucenicul Sfântului Ioan, Sfântul Proclu, a intrat în camera sa, dar fără o prealabilă atenționare, și l-a văzut cu ochii lui pe Apostolul Pavel aplecat

Nu de mult am aflat că Sfântul Apostol Pavel este recunoscut ca fiind primul mare gazetar al lumii creștine prin cele 14 epistole pe care le-a scris și care s-au păstrat.

Fiecare dintre aceste epistole arată ca un articol într-un periodic religios.

Așadar, Sfântul Apostol Pavel poate fi considerat fondatorul profesiei de jurnalist, iar Epistolele sale reprezintă, în primul rând mijloace de zidire sufletească, dar și, în spirit misionar, un mijloc de informare.

asupra urechii Sfântului Ioan, pentru a-l îndruma în tâlcuirea epistolelor lui. Mărturie a acestei întâmplări este faptul că la Mănăstirea Vatoped se află capul Sfântului Ioan Hrisostomul cu urechea neputrezită.

Printre moaștele pe care le avem în biserica Șerban Vodă se află la loc de cinste, încă din anul 2017, pârțile din moaștele Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Lucrători ai Bisericii Primare și propovăduitori luminați ai Cuvântului lui Dumnezeu, cei doi apostoli sunt în parohia noastră deopotrivă ocrotitori, dar mai ales tâlcuitori ai Sfintei Scripturi. Cuvântul înțelept îl ascultăm de la slujitorii Sfântului Altar, preoți și diaconi, căci tâlcuiesc pentru noi Vestea cea bună mai ales la Sfânta Liturghie, dar și în fiecare duminică în ziarul parohiei, „Cuvântul care zidește”.

Ziarul parohiei la ceas aniversar

„Cuvântul care zidește” împlinește în această săptămână, pe 20 februarie, 14 ani de la primul număr. A apărut în aceeași lună cu primul ziar național ortodox, „Lumina”, dar 6 ani mai târziu.

Fondat într-o perioadă în care încă se picta biserica și se construia așezământul social, prin această foaie de duminică am încercat să fim cât mai aproape de enoriași, să-i ținem informați despre nevoile, dar mai ales despre planurile bisericii, pastorale, misionare, filantropice, sociale și cultural-educative. În timpuri în care internetul nu era atât de prezent în viețile noastre, lectura era mai apreciată și mai accesibilă. Din păcate, deși social-media ne oferă multe informații, ne prezintă vizual și auditiv locuri și oameni, slujbe și cuvinte de folos, ne și face să ne împrăștiem în trăirea duhovnicească și ne îndepărtează de comuniunea vie în familie și biserică.

S-au schimbat foarte multe în acești 14 ani, dar nu și dorința de a împărtăși împreună cu dumneavoastră ceea ce se întâmplă în biserică și societate. Ziarul nostru a devenit o arhivă a istoriei bisericii Șerban Vodă, a evenimentelor care au loc, a implicării pe care o au preoții și enoriașii în viața bisericii. Nu pot să nu le mulțumesc celor care, cu devotament, profesionalism și din dragoste de Dumnezeu au colaborat cu cinste la această publicație: părintele paroh Dinu Pompiliu, preoții Adrian Chiriță, Vlad Alexandru Mândru, Eugen Morar, arhidiacon Marinela Laurențiu Marcu și tuturor celorlalți preoți și diaconi care de-a lungul anilor au scris articole pentru foaie. Mulțumim în mod deosebit celui care se ocupă cu tehnoredactarea publicației, în persoana domnului Laurențiu Constantinescu. De asemenea, deosebite aprecieri pentru doamna Cristiana Rus, care face corectura publicației. Un ajutor special a venit din partea domnului Marian Stoenică, care are grijă de site-ul și facebook-ul parohiei, dar și de filmări și fotografii la slujbele sau evenimentele din parohie. Tuturor – respect, mulțumiri și apreciere pentru ceea ce au făcut cu multă dăruire de-a lungul anilor pentru ziarul nostru.

În speranța că publicația noastră va crește și ne va ajuta să devenim buni creștini, să formăm o comunitate parohială vie, unită și lucrătoare, că ne va îndemna să participăm la slujbe și la întreaga viață liturgică, să-l rugăm pe Sfântul Apostol Pavel să ne lumineze în această lucrare, iar pe toți ceilalți sfinți, pe care nu încetăm să vi-i punem permanent la sufletele dumneavoastră, să ne fie ocrotitori, îndrumători și modele. ❀

Maria Buleu,

redactor „Cuvântul care zidește”

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 FEBRUARIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) Utrénia, Sf. Liturghie
Miercuri 19.02	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 21.02	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 22.02	06 ⁰⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Sâmbăta celor adormiți – Moșii de iarnă
Duminică 23.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Înfricoșătoarei Judecări (a Lăsăturii sec de carne) Utrénia, Sf. Liturghie